

føre os ud af det Uføre, vi nu er inde i. Og saa faar vi det Svar: Tak, det er udmærket, men det skal være, som vi vil have det, ingen Ændringer! Vi har jo set det ved Grundloven, vi har set det ved Brændselsloven. „Det, som vi vil“, er det nu virkelig Venstres Villie? Nej, det er, hvad det konservative Folkeparti bag Kulisserne dikterer Venstre, der skal være gældende, og hvis vi er villige til at bøje os for det, uden Forhandling, saa er man villig til Samarbejde med os.

Men en saadan Optræden fra Venstres Side maa dog bevirke, at vi med den største Ængstelse maa imødesee, hvorledes Udviklingen vil blive i den kommende Tid, vi maa med den største Ængstelse imødesee den Lovgivning, der kommer frem i den kommende Vinter. Thi vi ved, at Røsten vel er Venstres, men Haanden er de Konservatives. Derfor kan det komme dertil, at vi maa føre en saa skarp Opposition mod dette Parti, at vi fremtvinger Valg, og jeg tror i Virkeligheden, at den højtærede Kirkeminister allerede i Dag med Ængstelse imødeser det kommende Valg. Som Oppositionsparti har Venstre alle Dage haft en Ævne til altid at gaa frem i Stemmetal, men det har endnu aldrig nogen Sinde kunnet konstateres Fremgang som Regeringsparti. Da Venstre i 1901 endelig fik Bugt med Højre og kom til Styret, førte den Vej, som den højtærede Kirkeminister slog ind paa, til Tilbagegang paa Tilbagegang fra Valg til Valg. Saa blev man igen, i 1913, ved Skæbnens Gunst eller Ugunst Oppositionsparti, og saa lykkedes det i Løbet af 7 Aar ved en demagogisk Oppositionspolitik at skabe et Vælgerflertal for Venstre. Den 26. April skaffede Venstre sig et Flertal, og nu, efter et halvt Aars Styre, kommer Tilbageslaget, og den højtærede Kirkeminister ved, at hvis vi faar Valg igen til Foraaret, saa er Venstre ikke længere det største politiske Parti i Danmark. Sommerens Politik har allerede vist, og den Politik, man nu er inde i, viser, at regere, det kan Venstre kun paa Bekostning af Tilbagegang; det gaar tilbage, hver Gang det i Gerning skal vise, hvad det har ment med sin Opposition. Thi det, man i sin Tid bekæmpede Højre for, det gjorde man selv efter 1901, da man kom til Styret, og det, man bebrejdede de Radikale, det gør man nu selv, idet man fører den Politik, man har bekæmpet igennem de 7 Aar, hvor den blev ført af de Radikale. Følgen heraf vil blive, at første Gang vi stævner til Valg igen, selv om det bliver allerede til

Foraaret, vil Venstre ikke længere staa som det største politiske Parti i Danmark.

Imidlertid vil jeg haabe, at det maa lykkes i Vinterens Løb, at faa saadanne Lovforslag gennemført, der kan blive til Gavn for Arbejderne, for Arbejderklassen, og at det maa lykkes Venstre at forstaa, at hvis de svigter der, svigter de ikke de Løfter, de har givet, Socialdemokratiet, eller de Løfter, de har givet Arbejderne, men saa svigter de de konservative Ideer, som de er satte til at bevare.

Der blev i Gaar af det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Sorø Amt) rettet et Spørgsmaal til den højtærede Statsminister og den højtærede Indenrigsminister om Regeringens Stilling overfor de arbejdsløse. Jeg haaber, at vi, inden denne Finanslovdebat slutter, faar Svar paa dette Spørgsmaal. Men jeg har af Samtaler med Indenrigsministeren og Udtalelser, der er fremkommet fra anden Side, forstaaet, at det er et Spørgsmaal, der i nogen Grad skal skubbes til Side, og at man ikke der skal rette sig efter, alt, hvad Socialdemokratiet kræver. Jeg vil sige, at Socialdemokratiet har eet Krav, og det er, at der skaffes Arbejde til alle, saa er Arbejdsløshedsspørgsmaalet og Arbejdsløshedsunderstøttelsen ude af Verden. Man har fra Ministeriets Side forsikret os om, at det er Ministeriets — jeg tror, det er de allerflestes — Maal at skaffe Arbejde til alle. Men der er ikke skaffet noget endnu, og nu vokser Arbejdsløsheden i foruroligende Grad.

Fra Venstres og fra konservativ Side har man Gang paa Gang hævdet, at disse to Partier var de samfundsbevarende i Modsætning til de samfundsnedbrydende. Tidligere havde Socialdemokratiet Æneret paa at være samfundsnedbrydende, men nu er de Radikale ogsaa kommet med i Komplottet, nu er vi to samfundsnedbrydende Partier i Modsætning til de to samfundsbevarende: det konservative Folkeparti og Venstre. Vi skal ikke strides om Ord; lad mig gaa ud fra, at de Herrer er de samfundsbevarende. Ganske vist bevarer disse Partier Samfundet paa en mærkelig Maade. Det er nemlig dem, der hidtil har været de styrende og ført Verden gennem Toldbeskyttelse, Militarisme, fri Konkurrence, o. s. v. ud i det Uføre, vi nu er i. Det kan ganske vist ikke kaldes synderlig samfundsbevarende. Men lad os nu sige, at disse Partier er samfundsbevarende, saa synes jeg ogsaa, det maa være deres Opgave at vise, at det Samfundssystem, vi lever under, er et saadant,